



SEPTEMBER

- (Arno) Mijn vakantieperiode is bijna voorbij, Maaike zit thuis op me te wachten, september is begonnen en ik wil een beslissing nemen. Nee, wat zeg ik, ik moet een besluit nemen! In de maanden juli en augustus heb ik over mijn toekomst kunnen nadenken, ik heb veel advies gekregen, ik heb een mooie reis gemaakt, ik heb een paar sollicitatiegesprekken gehad en het is tijd om van werk te veranderen.

Ja, dat klonk prima maar Arno durfde niet zo goed een beslissing te nemen, hij bleef aarzelen. Zo ging het al een aantal dagen: soms wist hij het zeker, daarna wist hij het toch niet zo zeker, pfff, wat vond hij het toch moeilijk om iets te besluiten.

- (Arno) Ik denk dat ik het met Maaike moet bespreken, zij kan me helpen om alles op een rijtje te zetten en dat is ook nuttig voor onze relatie. Dat ga ik doen, dat is echt het beste in deze situatie. Bovendien heb ik haar heel veel uit te leggen, we hebben elkaar de laatste tijd bijna niet gezien en dat zal ze niet fijn hebben gevonden.

Arno reed naar huis, hij voelde zich schuldig en was bang dat Maaike hem niet zou begrijpen. Het was een vreemde zomer geworden, ze hadden elkaar, door zijn schuld, lang niet gezien en dat was eigenlijk de eerste keer. Langzaam, met lood in zijn schoenen, liep hij naar binnen.

- (Arno) Maaike, lieve Maaike, we zijn weer thuis. O, o, o, wat heb ik je gemist en wat heb ik je veel te vertellen!

- (Maaike) Dag schat, dat is lang geleden, daar ben je weer. Ja, ik ben benieuwd naar je verhalen, we hebben elkaar lang niet gezien, schat. Rustig maar Argus, ja, ja, je bent een lieve hond, ik ben ook blij dat ik jou terugzie.

Nee, dat begon niet goed. Maaike gebruikte in de eerste twee zinnen twee keer het woordje schat, dat betekende niet veel goeds. Ze was koel en afstandelijk, Arno moest voorzichtig zijn, oei, wat was dit toch moeilijk.

- (Arno) Ik moet je veel uitleggen, Maaïke, mijn liefste, het zijn moeilijke maanden geweest en ik wil je graag vertellen wat er is gebeurd. Maar in de eerste plaats moet ik je mijn excuses aanbieden want ik ben niet 100% eerlijk geweest. Kunnen we er nu over praten of beter later?

- (Maaïke) Lieve schat, ik hoor heel graag van je wat er allemaal is gebeurd maar kunnen we dat misschien op een ander ogenblik doen? Je hebt me min of meer alleen gelaten, je hebt me niet de waarheid verteld en nu kom je het plotseling goedmaken? Via een telefoontje hoor ik dat je begin september weer terugkomt maar je vraagt me niet of ik het daarmee eens ben of niet. Ik moet dat allemaal maar slikken en accepteren en dat is alles? Nee, nee, zo werkt dat niet, ik heb ook mijn eigen leven en nu heb ik geen tijd voor jouw verhalen. Ik heb je gemist, Arno, maar wat ik vooral heb gemist is wat meer communicatie, ik vind je manier van communiceren asociaal en autistisch. Misschien vergis ik me maar ik dacht dat we samen in een relatie toch iets meer begrip voor elkaar zouden kunnen hebben. We moeten geven en nemen, het is een kwestie van compromissen sluiten maar ik zie dat van jouw kant helemaal niet: jij besluit een cursus bij de bank te doen, jij beslist niet naar Lissabon te gaan, jij besluit om je motor weer te pakken en pas in september terug te komen en aan mij vraag je niets. Ik hoop van harte dat je alles goed zult kunnen uitleggen want ik ben zeer verbaasd en ontevreden over deze zomer met jou. Nee, wat zeg ik, deze zomer zonder jou!

Oei, dat viel tegen. Maaïke was echt boos of in ieder geval teleurgesteld over het gedrag van Arno. Logisch want Arno was inderdaad heel egoïstisch geweest, hij had alleen aan zichzelf gedacht. En Maaïke had nu ook geen zin in een serieus gesprek met hem, ze had andere dingen aan haar hoofd: de internationale samenwerking met drie gerenommeerde musea in Rome, Madrid en Lissabon zou over een paar maanden beginnen en daar moest ze zich nu in september op concentreren.

En zo ging de maand september voorbij.